

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. července 2016, č. j. KUKHK-23278/DS/2016/GL

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 4. 2016, č. j. 49541/2016, sp. zn. 2015/16674/SPR-SR, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona, jehož se měla dopustit tím, že dne 28. 5. 2015, v 15:14 hodin, nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla tovární zn. Mercedes-Benz, registrační značky X, v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov, na silnici I. třídy č. I/14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 74 km/h po odečtení tolerance měřícího zařízení ± 3 km/h, a to v působnosti dopravní značky povolující nejvyšší možnou rychlost na 50 km/h. Svým jednáním tak porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona.

Za tento správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

II.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

Obsah žaloby

V prvním ze žalobních bodů žalobkyně namítla, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Žalobkyně uvedla, že sdělila správnímu orgánu totožnost řidičky, která v předmětný čas vozidlo řídila. Správní orgán však neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť oznámenou řidičku předvolal k podání vysvětlení a poté, co ta odepřela výpověď s odůvodněním, že by sama sebe vystavila riziku stíhání pro spáchání přestupku, zahájil správní orgán řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by podnikal další kroky. Vyjádření žalobkyně jakož i řidičky vozidla jasně poukazovalo na skutečnost, že řidička vozidla je skutečnou pachatelkou přestupku. Sama řidička pak spáchání deliktu nijak nepopřela. Z tohoto důvodu je žalobkyně názoru, že správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ačkoliv nepodnikl veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku.

Žalobkyně uvedla, že pravdivě sdělila, kdo jí provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti této osobě. Její vyjádření zároveň nebylo ničím zpochybněno ani vyvráceno a splnila tak svou povinnost dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Správní delikt provozovatele vozidla

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: E. N., nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se je deliktem subsidiárním, kdy nejdřív má být potrestán pachatel přestupku a až případně poté provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil práva žalobkyně.

V další námitce žalobkyně spolu s odkazem na čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“) a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod namítla, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti. Žalobkyně má právo na to, aby její věc byla projednána za přítomnosti její i jejího obhájce a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Žalobkyně poznamenala, že nekonání ústního jednání uplatnila i jako odvolací námitku. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu čl. 6 Úmluvy, analogicky dopadá zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a základní principy trestního řízení. Žalobkyně tuto argumentaci podpořila odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30. Nenařízení jednání žalobkyně označila jako zásadní pochybení, jelikož *„provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.“*

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

V další námitce žalobkyně brojila proti tomu, že správní delikt provozovatele vozidla spáchaný dne 28. 5. 2015 byl již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení

§ 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Na podporu svého tvrzení žalobkyně odkázala na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Ministerstvo dopravy v něm konstatovalo, že „*Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení in dubio mitius*“.

Žalobkyně též namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikací tak bylo zasaženo do jejich práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je proto rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu I. stupně. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhl žalobkyně, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 5. 10. 2016. Provedl rekapitulaci řízení proběhnuvšího před správními orgány obou stupňů a plně odkázal na své rozhodnutí.

K námitce, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, žalovaný uvedl, že pokud provozovatel vozidla na základě výzvy správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.

K námitce promlčení správního deliktu odvolací orgán uvedl, že na základě novely zákona o silničním provozu zákonem č. 230/2014, který nabyl účinnosti dne 7. 11. 2014, byla promlčecí lhůta nově upravena. Takto pozměněná právní úprava se dle názoru žalovaného vztahuje i na předmětný správní delikt ze dne 28. 5. 2015.

Závěrem uvedl, že žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o ukončení dokazování a současně mu byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byl žalobce informován o tom, že

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se bude ve smyslu ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobce byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Důkaz listinou se provede tak, že se přečte nebo sdělí její obsah – o tomto způsobu dokazování byl žalobce rovněž informován. Dle názoru žalovaného je tento postup ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, sp. zn. 9 As 139/2015.“

Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), a to bez nařízení jednání postupem dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

V.

Skutková zjištění a právní hodnocení věci krajským soudem

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 18. 7. 2015 od Městské policie Trutnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 28. 5. 2015 v 15:14:55 hodin, kdy řidič motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, registrační značky X, překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou na silnici I. třídy č. I/14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 77 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 74 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 12. 10. 2015 žalobkyni jako provozovateli vozidla výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na ni bylo správnímu orgánu dne 4. 8. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobkyně, společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., s uvedením jména řidiče vozidla, kterým měl být D. P., bytem X.

Správní orgán I. stupně dne 24. 2. 2016 přestupek ze dne 28. 5. 2015 odložil, a to dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích (k tomu v podrobnostech níže). Téhož dne vyhotovil rozhodnutí v příkazním řízení č. j. 23284/2016 (dále jen „Rozhodnutí“), kterým žalobkyni za spáchání shora uvedeného deliktu uložil pokutu 1.500,- Kč a zaplatit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti uvedenému Rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odpor. Správní orgán I. stupně následně přípisem ze dne 8. 3. 2016 vyrozuměl žalobkyni o tom, že

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: E. N., nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se budou prováděny důkazy mimo ústní jednání. K tomu došlo dne 29. 3. 2016, žalobkyně ani její zástupce se k danému úkonu nedostavili. O provádění dokazování byl téhož dne sepsán protokol. Dne 1. 4. 2016 vyhotovil správní orgán oznámení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Této možnosti žalobkyně opět nevyužila. Poté bylo dne 20. 4. 2016 vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítla, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání a že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud se předně zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu dle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správnou delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní,

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Žalobkyni byla taková bezvadná výzva zaslána a ta na ni reagovala sdělením, že vozidlo měl řídit D. P., bytem X. Správní orgán I. stupně se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, na adresu uvedenou žalobkyní zaslal výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli s odůvodněním, že na uvedené adrese je adresát neznámý. Správní orgán I. stupně poté znovu zaslal žalobkyni dne 22. 1. 2016 výzvu k podání vysvětlení. V reakci na ni žalobkyně uvedla, že vozidlo neřídil D. P., nýbrž jeho přítelkyně Š. Š., nar. X, bytem X. Této osobě byla zaslána výzva k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích dne 10. 2. 2016. Dne 10. 2. 2016 zaslala Š. Š. datovou schránkou vysvětlení k předmětné věci, v němž uvedla, že odpírá podání výpovědi z důvodu, že by jí mohlo hrozit nebezpečí stíhání pro přestupek.

Krajský soud v tomto směru poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6As 128/2015-32, s nímž se ztotožňuje a

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: E. N., nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se v němž je mimo jiné uvedeno, že „právě v projednávaném případě stěžovatel označil za řidiče osobu, jež dále s odkazem na § 60 odst. 1 zákona o přestupcích odeprěla podání vysvětlení. Samotné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nemohlo vést ke zjištění pachatele přestupku (resp. k usvědčení T. H.) a navíc zde o pachateli přestupku neexistovaly žádné jiné indicie. Požadovat v takovém případě po správním orgánu, aby činil další rozsáhlé kroky, by bylo proti smyslu právní úpravy. Lze tak uzavřít, že podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla naplněna. Nelze přisvědčit ani stěžovateli tvzení, že s T. H. měl správní orgán zahájit řízení o přestupku a provést řádné dokazování a až v případě, že by mu neprokázal spáchání přestupku, řízení zastavit. Nejvyšší správní soud připomíná, že přestupky správní orgán projednává z úřední povinnosti (srov. § 67 odst. 1 zákona o přestupcích). Správní orgán zahájí řízení, jestliže věc neodloží ani neshledá důvod pro postoupení věci jinému orgánu (§ 67 odst. 3 zákona o přestupcích). Podkladem pro zahájení řízení o přestupku je buď oznámení nějakého jiného subjektu, nebo poznatky z vlastní činnosti. Správní orgán věc odloží, nezjistí-li do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích]. Je přitom na správním orgánu, aby na základě informací, kterými disponuje, posoudil, zda jsou důvody pro zahájení řízení o přestupku. Jak již bylo výše uvedeno, v projednávaném případě správní orgán disponoval pouze tvzením stěžovatele o tom, že řidičem byl T. H., a ten dále odmítl podat vysvětlení. Kromě tohoto tvzení nedisponoval správní orgán žádným relevantním důkazem, který by měl vést k zahájení přestupkového řízení. Stejně tak neměl k dispozici např. ani žádného svědka. Za takové situace tedy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se *postupoval správně, pokud řízení o přestupku ani nezahájil, ale věc odložil.*“ (poznámka soudu: všechna judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Krajský soud k této námitce uzavírá, že s ohledem na shora uvedené byl postup prvoinstančního správního orgánu správný a zákonný.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořila žalobkyně svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: E. N., nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se soudu v Ústí nad Labem. V tvrzeném pochybení spatřovala žalobkyně zkrácení svých práv dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídit vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: E. N., nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

Pokud se žalobkyně odvolávala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, v souvislosti na „nekonání ústního jednání“, třeba konstatovat, že tak činil nepřipadným způsobem. Ostatně na tento rozsudek posléze reagoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, mimo jiné takto: „*Další námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, jenž dovodil, že městský úřad nepochybil, nenařídil-li ústní jednání. Stejně tak nesouhlasí s tím, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídít ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla. I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke*

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se *splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.*

Z uvedeného vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornila žalobkyně.

Skutkový stav projednávané věci byl přitom zcela jednoduchý. Správní delikt spočíval v tom, že dne 28. 5. 2015, v 15:14:55 hod. řidič motorového vozidla porušil nejvyšší povolenou rychlost, která byla stanovena na 50 km/h. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobkyně. Ta se mohla se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byla správním orgánem I. stupně řádně poučena. To, že žalobkyně v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužila, nemůže vytykat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

K uvedenému krajský soud doplňuje, že v průběhu správního řízení byla žalobkyně mnohokrát vyrozuměna o zjištění protiprávního stavu, kdy měla možnost námitky uplatnit. Žalobkyni byla dne 12. 10. 2015 zaslána výzva k zaplacení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, sp. zn. 2015/16674/SPR-SR, spolu s poučením o dalším možném postupu. Žalobkyně na tuto výzvu nijak nereagovala. Následně byl zástupce žalobkyně dne 8. 3. 2016 vyrozuměn přípisem č. j. 29861/2016 o provádění důkazů mimo ústní jednání a o tom, že dne 29. 3. 2016 v 10:00 hod. bude mít možnost seznámit se se spisovým materiálem a případně navrhnout jeho doplnění. Dne 1. 4. 2016 bylo správním orgánem I. stupně zasláno oznámení o ukončení dokazování č. j. 41523/2016 a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ta se mohla opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž je nutno konstatovat, že s jí uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Další námitka se týkala promlčení správního deliktu (poznámka soudu: jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí). Žalobkyně namítla, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť od jeho spáchání dne 28. 5. 2015 uplynul jeden rok. Žalobkyně se ve vztahu k této námitce dovolávala Metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Tato metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. 1. 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Daná problematika je upravena zákonem č. 230/2014 Sb. s účinností od 7. 11. 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt neuplynula, protože ta zaniká uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán (spáchán byl dne 28. 5. 2015, jeho odpovědnost by tedy zanikla až dne 28. 5. 2019). Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu). Žalobkyně tedy nemohla legitimně očekávat zastavení řízení, neboť metodika (byť byla účinná) se vztahovala na případy před změnou právní úpravy. Tou byla již zmíněná novelizace ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedená zákonem č. 230/2014 Sb., kdy bylo s účinností od 7. 11. 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právnických osob za správní delikt).

V posledním ze žalobních bodů žalobkyně brojila proti tomu, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: E. N., nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, *„aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“* (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

Krajský soud proto na základě výše uvedeného shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI.

Výrok o nákladech řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **E. N.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. prosinec 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.